

L'AGULLOLA DE SANT JOAN

Tota la part nord de Les Guilleries, aquesta comarca amb una diversitat tan esplèndida de belleses naturals, està emmarcada per una corrua de cingleres, arreu de tall vertical, que ininterrompudament van dels congostos de Sant Pere Casseres, a l'extrem nord ponentí de la comarca, fins els penyassegats del Santuari del Far, damunt la Vall d'Hòstoles. Arran d'aquestes cingleres i degut a fenòmens geològics importats, s'aixequen alguns penyals d'especial configuració, d'entre els quals, el més interessant, el de més típica estructura i el de més vistositat és el de l'Agullola de Sant Joan, situat no lluny de Sant Joan de Fàbregues.

Qualsevol que hagi visitat el poble de Rupit, pel seu castell que s'esmicola presidint, les seves cases que broten de la roca ostentant típiques porxades esbatanades, els seus carrers costaruts i el paisatge que l'envolta, ensems feréstec i meravellós, alegrat bon xic per les rieres que a tothora escampen murmuris i ressons, no li haurà passat desapercebuda la figura esvelta i arrogant d'aquest penyal espadat, després de la cinglera, i que sentat damunt els rostos plens de boixetars que amb forta precipitació s'abaixen fins el Ter, a l'indret de Susqueda, contempla de cap a cap la comarca a la qual pertany, des d'una alçària de 800 metres, aproximadament.

Molts són els que, embadalits, l'han contemplada de lluny i ben pocs els que la coneixen d'aprop, i menys, encara, els que victoriosos han petjat el seu reduït cim. És degut això al fet d'estar apartada de tot camí fressat i, per tant, dels itineraris excursionistes. Aquests, generalment, es desenrotllen per Taverdet, Rupit i el Far, i els seus seguidors, de l'Agullola només en copsen una visió llunyana.

La seva ascensió és altament impressionant i perillosa. Solament és practicable per la seva part de migjorn i encara disposant de molta serenitat i lliure de tota impaciència, i sempre, malgrat això, a risc de quelcom desagradable. Pels restants indrets és totalment inabordable. Les seves parets són exemptes de preses i arreu fan barbacana. D'aquí ve que, un cop al cim, hom tingui la sensació de trobar-se suspès en l'espai en mig dels buits paorosos que s'obren a banda i banda. Malgrat la poca extensió de l'escalada, uns 50 metres, aquesta ofereix llocs d'una gran emotivitat. A remarcar el pas per un tros vertical de quatre metres que cal guanyar suportant la corda en un arbre que hi ha a la part superior i que, degut a l'estar a les acaballes de la seva vida, cruix de mal averany en gravitar-hi damunt seu. Ja més amunt i al peu d'un petit turó menat grau de Sallent. També és recomanable fer coneixença amb Sant Joan de Fàbregues, situat pintorescament a l'empar de les cingleres. D'aquesta faisó